

5. Serie Nr. 1

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

Juni 1938

Regensianersamfundet.

Man har vist Lov til at sige, at der er Grøde i Regensianersamfundet for Tiden. I adskillige Aar har det knebet med Tilgang, men nu synes der blandt de senest hedengangne Regensianere at være Trang til at fortsætte Regenslivet, omend det kun kan blive i en ren Skyggetilværelse i Sammenligning med det virkelige Liv. Dette kan blive af Betydning for Kontinuiteten mellem den levende Regens og de gamle Regensianere. Og det vilde være en Vinding for begge Parter, om der virkelig kunde etableres en Form for et Samarbejde og Samliv, som gav sig lidt stærkere Udslag end Tilfældet er i Øjeblikket. Lad os haabe paa dette i Fremtiden og glæde os over det begyndende Liv i den yngre Del af vort Samfunds Medlemmer. Hvad der blev startet af Hassan har baaret Frugter og været med til at præge Regensianersamfundets Sammenkomster i det forløbne Aarstid.

Sidensidst.

Den 20. November var der *Generalforsamling* med forudgaaende Fællesspisning paa Oskar Davidsens Vinrestaurant. Der var god Tilslutning og Stemningen var den helt rigtige, da Generalforsamlingen blev sat paa Regensens Læsesal Kl. 21. Den obligate Dagsorden blev afviklet i prisværdig kort Tid, for at Aftenen kunde fortsættes med et hyggeligt kammeratligt Samvær, hvori baade Provsten og V. P. deltog. Til nye Bestyrelsesmedlemmer i Stedet for de to afgaaede valgtes Aage Scheibøl og Jørgen Paulsen.

Vinterens *Spilleaftener* er gennemført regelmæssigt med den sædvanlige Tilslutning fra de trofaste og sammenspillede Partiers Side. Et Par Juniorborde udgør den nye Gren paa Stammen; forhaabentlig vil den skyde yderligere nye Skud.

Aarets *Skovtur* løb af Stabelen den 3. Juni. Damerne var indbudt til at deltage og viste deres Interesse ved ogsaa denne Gang at møde talrigt

op. Henimod 100 Deltagere mødtes Kl. 20 udenfor det nye Akvarium i Charlottenlund Slotspark. Efter en Rundgang blandt Sten og Koraller, men uden at have set hverken Fisk eller Vand, vandrede vi op til Slottet og besaa under Dr. Blegvads Ledelse det nye Havforskningsinstituts beundringsværdige Lokaler og Samlinger. Aftenens Klimaks var et overmaade interessant og personligt fint Foredrag, som Dr. Blegvad derefter holdt i Havesalen om sine Ophold i Persien. I Tilgift fik vi ovenikøbet Lysbilleder og Film. Det var tydeligt at mærke, at Dr. Blegvad lige var vendt hjem dernedefra frisk som en sprællende Fisk. Aftenen sluttede i Skovriderkroen med et animeret Smørrebrødsbord, Keglespil, Dans og Punch.

Red.

En salomonisk Dom.

3 Gang Nr. 11 bestod i 1897 af en rummelig 2 Fags Læse- og Spisestue og derindenfor et ret stort Soveværelse med kun eet Vindue ud til Trappen, der førte op til Læsesalen, og følgelig mørkt som Graven. Intet Under derfor, om min Kontubernal, Direktør Stensballe, fh. Trafikminister, og jeg sov de retfærdiges Søvn og maatte bløde mangan 10 Øre til Pips Vækkerkasse. Hvad hjalp det, at vi hver Aften gik til Køjs med det faste Forsæt at springe ud af Fjerene ved det første Vækkerkald, Resultatet blev alligevel minus 10 pr. Næse; tilsidst hittede vi ud af, at Fejlen ikke laa hos os, men hos Vækkeren.

En nu afdød Beregner og Laboratorieførstander i K.T.A.S. besørgede som Vækker sin Morgenrunde i en utrolig Fart af Frygt for ikke at naa Omgangen rundt indenfor den fastsatte Tid, hvorfor vi henstillede til ham at give sig lidt bedre Tid hos os og vække os eftertrykkeligt, men Resultatet blev alligevel minus 10 Øre. Da blussede Harmen op i os, og vi besluttede at hævne os. En Vækkers Tørn varede 5 Dage, og da omtalte Vækker den 5te Morgen stak Hovedet ind i vort Værelse med dets ægyptiske Mørke og ifølge Reglementet 3 Gange skulde sige: Saa staar vi op, var vi spilvaagne straks ved første Praj og vred os i Sengen af Latter, thi i Døraabningen skimtede vi Vækkeren som en druknet Mus. Vi havde nemlig om Aftenen hængt vor Tekedel, fyldt med Vand, op i Dørkarmen og ført en Snor derfra ned til Dørhaandtaget, saaledes at naar man aabnede Døren, fik man uvægerligt Kedlens Indhold i Hovedet. Vækkeren fulgte nøje Reglementet og gentog Vækkerformularen de foreskrevne 3 Gange, naturligvis til stor Moro for os, men tredie Gang tilføjede han arrigt: Jeg melder d'Hrr.

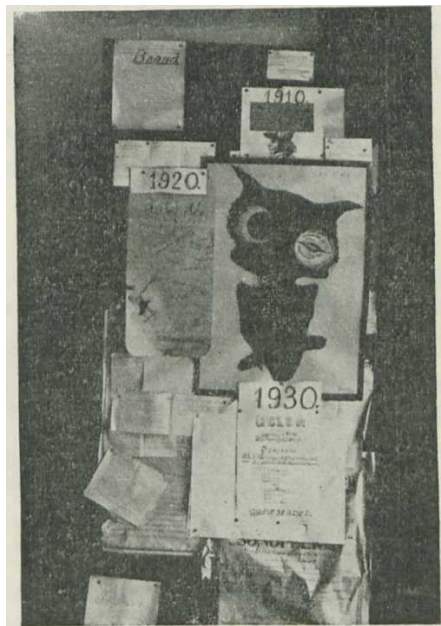
En Maanedstid efter, da Stensballe som Polytekniker laa paa Opmaalning i Dyrehaven, modtog jeg en Tilsigelse fra Pips Dommernavn om at møde og afgive Forklaring i en Sag, incamineret under: Voldeligt Overfald paa en Vækker i Funktion. Jeg skød Hjertet op i Livet og traadte frem

for det høje Dommernævn medbringende Tekedel og Snor. I Dommer-nævnet førte nuværende Overretssagfører Giersing Forsædet med nuværende Dommer Heide-Jørgensen som Bisidder, og efter at baade Klageren og jeg havde haft Ordet, og jeg havde demonstreret Apparatets Anbringelse, trak Retten sig tilbage og 5 Minutter efter faldt Dommen, der lød saaledes: »For voldeligt Overfald paa Vækker i Funktion bøder indstævnte Stensballe og Ostenfeld in solidum 2 Kr. til Vækkerkassen. Til fortsat Opfindelse af sindrige Styrtebadsapparater udbetaler Vækkerkassen begge de nævnte tilsammen 2 Kr.«

Klageren saa lidt mellemfornøjet ud, men Stensballe og jeg fandt Dommen ualmindelig skarpsindig, nærmest à la Salomon.

Lektor J. Ostenfeld,
Dr. phil.

Redaktionen modtager gerne gode Regenshistorier til de følgende Numre af Bladet.

Regensforeningerne og deres Traditioner.

Den i sidste Nr. paabegyndte Artikelserie vedrørende Regensforeningerne fortsættes i dette og følgende Nr.

II. UGLEN.

Uglen fylder til Efteraaret 28 Aar og skulde dermed være naaet til Skels Aar og Alder. Man skulde tro, at den samtidig havde naaet en saadan Afklaring, at det vilde være forholdsvis let at tegne dens Ansigt. Men det synes endnu at være lidt »sløret«.

Da Foreningen stiftedes i 1910, valgte man Navnet »Uglen«, — Navnet paa Visdommens Fugl. Fra Stiftelsestiden er bevaret en Plakat, hvorpaa er tegnet et Hoved af Søren Kierkegaard, og hvorpaa der indbydes til en Diskussion om hans Ideer. Foreningen var altsaa oprindelig tænkt som en Diskussionsklub. De ældre Foreninger havde som Regel et saadant Formaal; hvormeget det har betydet reelt er vanskeligt at sige. Det er muligt, at det nærmest har været et Skalkeskjul. Hvis det er Tilfældet, saa maa man sige, at Nutidens »Ugle« er mere ærlig. Den foregiver ikke andet end rent selskabelige Formaal, noget, der forøvrigt ogsaa gælder de andre Foreninger. Hvad angaar Medlemmerne, da er alle Fakulteterne repræsenteret. Ved Optagelsen tages ikke Hensyn til Studiefag, men mere til fælles Interesser overfor Livet i al Almindelighed. Dog har til Tider et enkelt Fakultet i overvejende Grad præget Foreningen. Omkring 1920 var »Uglen« nærmest en Teologforening, omkring 1930 ligesaa udpræget en Juristforening. Der har i de forløbne 28 Aar været ca. 230 Medlemmer af »Uglen«.

Foreningen har ogsaa haft Trængselstider. I Slutningen af 20'erne var den ved at sprænges. En lille Gruppe sondrede sig ud og kaldte sig for »Gylpet«. Det blev dog slugt igen af »Uglen«. Af Foreningens Symboler maa først og fremmest nævnes den udstoppede Ugle, hvis Fjer Tidens Tand og mange Ølsjatter har gjort lidt forpjusket. Endvidere har Foreningens Medlemmer i 20'erne en blaa Alpehue, som 1932 blev erstattet af en blaa Straahat, der dog ved festlige Lejligheder var noget vanskelig at vare mod Ikke-Uglefolk. Foreningens Slagsang er fra Tidernes Morgen:

Og hør du gode gamle Borger,
vil du aldrig vaagne mer?

Hvis man skulde karakterisere »Uglen«s Væsen, saa maa det blive noget nær saadan, som Provsten gjorde det ved en festlig Lejlighed:

Foreningen har det ligesom sit Totem Uglen. Uglen er nok Visdommens Fugl; men den er tillige Nattens Fugl, og til Tider er det mere denne Natside, der kommer frem, hvor dens Færden er saare vanskelig at følge.

— John —

III. KONVENTET.

Den fortræffelige redaktørs vagt udtalte ønsker maa vel gaa ud paa at faa noget om foreningens *særpræg* — at skrive *historie* tillader pladsen ikke. Da det nu er plat umuligt at fremelske en længere beskrivelse *uden* til en vis grad at tage emnet højtideligt, og det samtidig strider mod selve regenslivets natur at *tage* hovedparten af det gravhøjtideligt, maa det overlades til den enkeltes mere eller mindre veludviklede ironiske sans ad libitum at opfatte enkelthederne i det følgende højtideligt eller ej.

Konventet? Det er jo en *teologforening*! Siger man. Hvilket er baade rigtigt og galt.

Det *udsprang* af et teologproblem. Dengang — i 1929 — synes det væsentligste berøringspunkt mellem teologer og regensliv at have været en

gennemført gensidig kølig kritik. Konventet startedes da (sandheden tro i kærlighed: af en pipianer, *Bernhard Andersen*, hæderværdig ihukommelse!) med den opgave at forene de to stridige parter til fælles opbygelse. Af dette ædle formaal følger, at Konventet ikke var *kun* for teologer. Disse forsømte væsener skulde jo netop bringes sammen med normale mennesker, og bestræbelserne herfor er da ogsaa lykkedes i den grad, at den fortrinlige stand forlængst er i mindretal indenfor foreningen, som derfor kun kan kaldes en teologforening, hvis man tænker paa teologers naturlige aandelige overvægt.

At hensigten naaedes, fremgaar jo imidlertid af, at det nu er med undren, man læser om hine dages teologløse regensliv. Nu indtager denne teologforening efter venners og uvenners samstemmende udsagn en midterstilling i den regensielle verden. Selvom det ikke længere er som i de Frode-Fredegod-dage, da Konventet var upolitisk og rummede i sin midte 2 tilianere og 2 pipianere i fredsølt samkvem med hinanden og det øvrige Konvent, træffer man stadig under de engelske doktorhatte paa dulgte eller aabenbare sympatier med de øvrige foreninger — ligefra Tilia (gammel kærlighed) og til Skrap og Pip (aanden er vel redebon, men kødet er skrøbeligt); ja en nulevende velanskrevet konventual har til dato ikke formaaet paa overbevisende maade at frigøre sig for mistanken om i virkeligheden at være krypto-uglemand. Dette rent bortset fra den glæde, Konventet til stadighed har af at optage tidligere (udtraadte eller -smidte) gamle, som paa en organisk maade derpaa indgaar i Konventets liv.

Æresmedlemmer ejer Konventet principielt ikke — et forslag om Poreren faldt — men Provsten og V. P. har gjort Konventet den glæde at modtage ærestitlerne som henholdsvis »Patronus Conventus« og »Socius et Amicus Conventus« og modtaget Konventets tak i form af to diplomer, affattet paa veltalende latin med jysk accent.

Med den nævnte brede basis hænger det maaske sammen, at Konventet har haft held med at levere klokkere — siden 1931 ialt fire, deraf tre teologer — som efter sagnet skal have haft det tilfælles, at de har røgtet deres hverv paa en maade, der tilfredsstillede Regensens tarv fuldt saa godt som deres studieplans. Af brugsmænd har Konventet født 1½ og synes ellers at have specialiseret sig i velanvendelige teater- og laanemænd.

I det hele taget har Konventet aldrig glimret ved sin fraværelse i det almene regensliv. Der har paaviseligt været velbesøgte baller, hvor Konventet tog ansvaret for halvdelen af deltagelsen, og fx. i fægteklubben er stillingen m. h. t. sølvplader paa vandrebilledet foreløbig à 4 mellem Konventet og den øvrige Regens. Samtidig har Konventet indadtil alle dage været besat af en yderlig selskabelighed med momentvis ganske overhaandtagende biografgænger, kaffe paa sandsynlige og usandsynlige tider af døgnet og umotiverede, tildels stærke, frokoster. Konventet har da heller aldrig haft og vil aldrig faa nogen fast plakat i porten som samtlige øvrige sex foreninger til sammenkald af medlemmerne. Den er ganske og aldeles overflødig.

Det meget fællig skyldes ikke nogen paafaldende gemytternes over-

ensstemmelse. Fra sin start har Konventet bevaret formaalsparagraffen om at virke for et »regensliv, som enhver kan føle sig hjemme i uden at behøve at opgive sin individualitet«. Det lyder lidt sammenbidt, men i virkeligheden er det vist i mindre grad muligt at tale om »foreningstype« i forbindelse med Konventet, end tilfældet er med de andre foreninger. Konventualerne vægrer sig i en forbløffende udstrækning ved at have ens syn paa samme ting (være sig øl, traditioner, bal, Stauning, teologi, Spanien).

Resultatet er da foreløbig blevet en forening, hvor selv den snedigste formand (»Kansleren«) forgæves vil lede om et forslag, som ikke mindst et par medlemmer vil protestere fanatisk imod, medens samtidig den mest drevne regeringspolitiker omsonst vil bryde sin hjerne for at liste en kile ind i foreningens ydre fremtræden i enighed. Denne gennemførte enighed om at være uenige — denne teologforening, der som insignium ejer en ranet Tuborg-kølle, kaldes til daglig *Konventet*.

Ingvard Overgaard,

Et Pust fra den levende Regens.

12. Maj 1938.

Lindefrokost — Skovtur — Langelinietur — Bededans.

Med det begav sig i de Dage, at en Befaling udgik fra Klokker K. B. Andersen, at Regensianerne skulde lade sig tegne til Deltagelse i ovennævnte Festligheder. Denne Indtegning skete i Knud den Fabricius' 21. Provsteaar, det Aar da »Pip« var Klokkerforening. Og indtil et endeligt Antal Regensianere gik op paa Salæ for at lade sig indtegne tillige med deres Kvinder.

I. *Lindefrokost.*

Aarle om Morgenens paa den femte Dag i Ugen begyndte man at mærke Feststemningen, og det var med glade Forventninger, at alt Folket (103 i Tal) Kl. 11 $\frac{3}{4}$ efter dets Forevigelse satte sig til Bords. Men inden de aade, skete det, at et Frydekor oplod deres Røster og lod Lindekantaten lyde ud over Gaaræ Gaard. Og se, Linden stod midt i Gaarden, og det var dejligt at se til. Og Kvinderne tog Brød, Øl og Snaps og satte for dem, og de aade og drukke og de var alle saare meget glade. Og fire store Talere oplod deres Munde og priste Kongen og Linden og Provsten og V. P. Men ogsaa Provsten og V. P. vare grebne af Aanden og talte mange skønne Ord, og deres Tale var sød som Honning. Og Klokkeren gav Indflytterne Navne, og hvad han kaldte hver af dem, det var deres Navne. Da de nu alle vare mætte, og deres Buge fyldte, se, da gik de alle, den ene efter den anden, forbi Jomfru Lind og annammede den 153-aarige

Dames lystelige Haandtryk. Men de gik og gik, og de ophøjede sig selv i Runde Taarn og skuede ned over Regensen. Men da de igen vare nedkomne, se, da aabnedes der Sluser fra 1. Gangs Vinduer, og Vandene strømmede ned over Indflytterne, og de blev saare meget vaade. Og alle Regensianerne udgød meget Vand paa hverandre og Øl paa Trekroner. Og saa droge 40 Regensianere op fra Regensen og begav sig paa

II. Skovtur.

Det var saa dejligt derude i Dyrehaven. Himlen var blaa, Skoven grøn. Dyrene laa i Grupper ude paa den grønne Slette. Midt i Solskinnet laa et gammelt Slot, kaldet Eremitagen, med pæne Kronhjørte rundt om, alt sammen arrangeret af Klokkeren, for det var en rigtig Klokker. Og nu tror I, maaske, at de gik til Fods ude i Skoven, men det gjorde de slet ikke. Nej, de kørte i de nydeligste Hestekøretøjer og paa Bukken sad Kusken nok saa fornøjet og smældede med Pisken og raabte: »Hyp, alle mine Heste«. Omsider kom de til »Studenterkilden«. Der var dækket et stort Bord med Smørkage og Flødeskumskage og saadan en dejlig Kaffe. Regensianerne sad til Bords og stak paa Flødeskumskagen, for det var noget, de holdt af; og Indflytterne sad med til Bords og gjorde store Øjne. Og saa gik de alle sammen paa Bakken og kørte i Rutsjebane og lagde blanke Tiører i de morsomme Spilleautomater. Jo, det var da rigtignok en velsignet Skovtur.

III. Langelinietur.

Mange de vandred' mod rosenfingrede Aftenrøde,
ud paa den vidt sig strækkende Kaj ved Poseidons Vande,
Sange sig hæved' fra Mandskorets Struber i fejrende Festsang,
Byens Borgmester, hin flipbesmykkede Hedebol kaldet,
hævede Røsten, saa Ord fremvælded' til Pris for Studenten,
Hvidhuers Skare sig derpaa fylked' for sammen at vandre,
hvidarmet Kvinde ved Siden de havde, dem aldrig de fatter,
hjemad de stævned' med Visens »Vellyd« fra Halse saa hæse,
ind til den rødmorekransede Gaard, Olympen paa Jorden.

IV. Bededans.

Der gaar en Dans paa Salæ,
Grammofonens Toner lyde,
og hundrede gode Kvinder og Mænd
sig ved Dansen monne fryde.
Men Dansen den gaar saa let gennem Lunden.

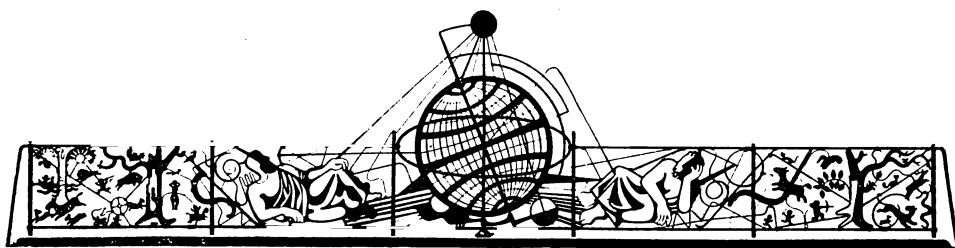
Først nøde de Te med Hveder,
dernæst Musikken mon klinge.
Og der det led mod Midjenat,
de Øl og Pølser finge.
Og de talte saa mangt et Skæmtens Ord.

Og V. P. tog til Orde,
saa skøn hans Tale lyder,
saa priste han Ballets Jomfruer væne
for deres Skønhed og Dyder.
Fagre Ord fryder saa mangt et Hjerte.

Det var sig hin unge »Sokrates«,
han dennem underholdte
med Viser og Operaparodi.
Det megen Glæde dem voldte.
Paa Salæ der er stor Glæde.

Det led hen mod den Morgen,
forbi var Dans og Spil.
»Min ædelig Jomfru, paa Vejen hjemad
jeg Eder gerne følge vil«.
»Under den Lind, der skal I mig bie«.

— P —

Vinterklokkeratet 1937—38.

»Skrap« har i det forløbne Semester været Klokkeforening, ikke paa Grund af snedige Valgforhandlinger eller skæmmende Koalitioner, men i Følge Folkets forstaaelige og enstemmige Vilje. Ved den ordinære Klokkegeneralforsamling i September 1937 valgtes en Del fortrinlige Embedsmænd. Blandt dem undertegnede, der blev Regensens Klokke.

Semesteret begyndte lovende med, at Regensen vandt den siden 1932 omstridte Pokal fra Studentergaarden til evig Arv og Eje ved en uafgjort Fodboldkamp paa A. B.'s Bane. Efter en Auktions- og Kaffeaften aabnedes derefter den sædvanlige Turnus af Fester med Høstballet først i Oktober. Lulu Ziegler og nogle unge steppende Damer, en velforsynet Bar, et godt og hot Orkester indledede Sæsonen paa fortrinlig Vis. Det er glædeligt at konstatere den stigende Tilslutning til regensielle Fællesforetagender. Deltagerantallet ved denne Sæsons Fester overgik det sidste Vinterklokke rats med adskillige Procent.

Midt i November løb Indflyttergildet af Stabelen med det kendte og skattede Ritual. Uden for Programmet var det, at Radiofonien optog Hørebilleder af Hjemmarchen fra Spisestuerne gennem St. Kannikestræde og af Fællessangen omkring Linden. Nogle Dage efter kunde man under »Drengetimen« konstatere, at vi faktisk sang i Takt. Senere paa Aftenen havde det ikke kunnet gennemføres. Revyen, som dernæst opførtes paa Salen, var efter Revykomiteens Mening udmærket. Paa Grund af den noget løftede Stemning gik maaske enkelte af de haarfineste Pointer hen over Hovedet paa Publikum. Et livligt Punchesold satte til Slut Prikken over Kæferten.

I den lidt døde Periode mellem Indflyttergildet og Juleballet bragte en Vandingsaffære det tiltrængte oplivende Moment. Vandingskommissionen, som man troede glemt og begravet, viste sig at være spillevende. Diskussionen, som fulgte paa, skabte ny Interesse om Klokkeprotokollen, der for længe havde ligget uænset hen. Indlæggene blev slugt, og Fyldepennene spruttede.

Ved Juleballet, der blev afholdt midt i December, sluttede dog Semesteret i idel Harmoni.

Nogle Dage efter Fastelavnsballet i Februar 1938 paakaldte en ny »Forening« flygtig Interesse hos den regensielle Offentlighed. Sammenslutningen førte sig i en Proklamation af 24. Febr. frem i Klokkeprotokollen under Navnet »Sesam«. Det manglede ikke paa Opfordringer til den ny

Sammenrotning om at lukke sig i. Med »Syklubben«, dens Medbejler til de uafhængiges Gunst, har den siden ligget i en bitter Guerillakrig.

Rosinen i Pølseenden, undertegnedes sidste Regeringsakt, var Festen Fastelavnsmandag. I Stedet for den obligate, tyndt besøgte Tøndeslagning med efterfølgende Frokost var der Øl- og Pølseaften paa Salen. Carlsberg og Wiibroe skænkede generøst Øl i henholdsvis Ankre og Flasker, der var Houlbergpølser og Hakonrundstykker. Underholdningen varetoges dels af lokale Talenter, dels af optrædende fra Studenterrevyen. Ikke et Øje blev tørt! — Fastelavnsfrokosten og Tøndeslagningen, startet af Kollega Kai Munk, blev afløst af en af de gamle regensielle »Slaabrokafter«. Lad dette skabe Præcedens.

Ved Valget 10. Marts valgtes Pipmanden stud. polit. K. B. Andersen til Klokker.

Niels Elkjær.

Auditor ved D. S. B. Aage Marius Andersen [Regens 1894—96] har taget sin Afsked fra 31. Dec. 1937.

Professor, Dr. jur. Axel Møller [Regens 1894—95] er afgaaet ved Døden 6. Nov. 1937.

Direktør, Dr. rer. pol. Marius Vibæk [Regens 1896—98] er afgaaet ved Døden den 26. Jan. 1938.

Chefen for Udenrigsministeriets Pressebureau, Kontorchef Anders Jørgen Poulsen [Regens 1897—99] er afgaaet ved Døden den 4. April 1938.

Kommuncingeniør V. A. Westergaard, Gentofte, [Regens 1899—1901] er udnævnt til Stadsingeniør April 1938.

Forvaltningschef Immanuel Dam, Gentofte, [Regens 1900—01] er udnævnt til Kommundirektør April 1938.

Kontorchef Hjalmar V. Elmquist, Industrifagene, [Regens 1901—04] er udnævnt til Direktør April 1938.

Dommer Harald Viggo Eyser, Skern, [Regens 1904—06] er udnævnt til Civildommer i Hjørring 1. Jan. 1938.

Læge Vagn Fogh Andersen [Regens 1907—10] er udnævnt til Overkirurg ved Diakonissestiftelsen 1937.

Overlæge i Hæren Gregers Løbger [Regens 1909—12] er udnævnt til Stabslæge 1937.

Dommer i ldmægtig Carl Rudbeck, Fredericia, [Regens 1910—11] er udnævnt til Dommer i Bjerre og Hatting Herreder (Horsens) 1936.

Redaktør Aage Axelsen *Drejer* [Regens 1911—13] er blevet Ridder af Dannebrog den 6. April 1938.

Amtsfuldmægtig Carl Johannes *Hansen*, Sorø, [Regens 1912—14] er udnævnt til Politimester i Ringsted 1. Febr. 1937.

Overlæge, Dr. med. Mads *Brun-Pedersen* [Regens 1913—15] er udnævnt til Stabslæge og Chef for Søværnets Lægevæsen 22. Dec. 1937.

Dommerfuldmægtig Jens *Damsgaard*, Hjørring, [Regens 1913—15] er udnævnt til Dommer i Skanderborg 1. Sept. 1937.

Dr. med. Tage *Kemp* [Regens 1914—18] er udnævnt til Leder af Universitetets nyoprettede Institut for human Arvebiologi og Eugenik April 1938.

Byretsdommer Svend *Mose* [Regens 1915—17] er blevet Ridder af Dannebrog 30. Marts 1938.

Kontorchef Jørgen A. A. *Andersen*, Finansministeriet, [Regens 1915—17] er blevet Ridder af Dannebrog 1. Dec. 1937.

Medicinaldirektør, Dr. med. Johannes *Frandsen* [Regens 1916—17] er blevet Kommandør af Dannebrog af 2. Grad April 1938.

Dommerfuldmægtig Søren Nicolai *Sønderholm*, Viborg, [Regens 1916—17] er udnævnt til Politimester i Sæby 1. Nov. 1937.

Dommerfuldmægtig Otto *Lembo* (tidl. Boe Jørgensen), Lemvig, [Regens 1916—18] er afgaaet ved Døden 29. Jan. 1938.

Lektor Laurids *Tvies*, Frederiksborg Statsskole, [Regens 1916—19] er udnævnt til Rektor for det nyoprettede Statsgymnasium i Struer April 1938.

Dr. phil. Jens Rud. *Nielsen* [Regens 1917—19], Professor i Fysik ved University of Oklahoma, U. S. A., kommer til Sommer paa Studierejse til København (Universitetets Institut for teoretisk Fysik).

Landsretssagfører Karmarck *Rønsted* [Regens 1917—19] er valgt til Formand for Københavns Borgerrepræsentation 7. April 1938.

Sognepræst Jens Michael *Mikkelsen* [Regens 1918—19] er forflyttet til Krstrup ved Randers 1. Dec. 1937.

Forfatter, cand. mag. Jørgen-Frantz *Jacobsen*, Thorshavn, [Regens 1919—23] er afgaaet ved Døden 24. Marts 1938.

Politifuldmægtig Povl *Stavnstrup*, Thisted, [Regens 1919—23] er udnævnt til Politikommissær hos Rigspolitichefen 1. Maj 1938.

Sekretær Axel *Hye-Knudsen*, Fængselsdirektoratet, [Regens 1929—32] er udnævnt til Fuldmægtig 1. April 1938.

Cand. mag. Erik *Andreasen* [Regens 1932—35] er blevet Lærer ved Realskolen i Nørresundby.

Cand. mag. Gustav *Hansen* [Regens 1934—36] er ansat som Assistent ved Landsbiblioteket i Aabenraa.

Efter Redaktionens Slutning er yderligere meddelt følgende:

Adjunkt Hans Kristian *Thyssen*, Lyngby Statsskole [Regens 1896—98] har taget sin Afsked fra 31. Juli 1938.

Lektor Andreas Nicolai *Otterstrøm*, Sønderborg Statsskole [Regens 1897—1900] er afgaaet ved Døden 2. Marts 1938.

Lektor Poul Johannes *Jørgensen* [Regens 1907—09] er blevet Ridder af Dannebrog 9. Maj 1938.

Fuldmægtig Peder N. *Tangdal*, Skattedepartementet [Regens 1918—20] er udnævnt til Kontorchef i Ligningsdirektoratet fra 1. Juni 1938.

Sagførerfuldmægtig, cand. jur. E. *Martved*, Hillerød [Regens 1927—31] har faaet Beskikkelse som Landsretssagfører.

cand. jur. G. *Rønn* [Regens 1931—33] er blevet fast ansat som Sekretær i Handelsministeriet fra 1. April 1938.

Sagførerfuldmægtig B. *Fisch-Thomsen* [Regens 1930—33] er blevet beskikket som Landsretssagfører.

cand. jur. Carl *Sørensen* [Regens 1933—35] er blevet Dommerfuldmægtig i Nordre Birk.

